

НАСТАВНО-НАУЧНОМ ВЕЋУ
ФИЛОЗОФСКОГ ФАКУЛТЕТА
УНИВЕРЗИТЕТА У БЕОГРАДУ

ФИЛОЗОФСКИ ФАКУЛТЕТ		
ПРИМЉЕНО: 18.10.2021		
Орг. јед.	Број	Датум
	1165/1	

На основу Члана 15. става 1. Правилника о раду етичких комисија и Одбора за професионалну етику Универзитета у Београду, упућујем

ЖАЛБУ

На Решење Декана 05/2-7 бр. 10584, донето 28.09.2021. године, којим се одбија, као неоснован, мој Захтев за утврђивањем повреде Кодекса професионалне етике Универзитета у Београду, поднет 17.11.2020. године.

ОБРАЗЛОЖЕЊЕ

Ову жалбу подносим, јер сматрам да је приликом доношења Мишљења од стране Етичке комисије дошло до погрешног тумачења предмета Захтева, неуважавања значајног дела доказног материјала, на које се надовезује неприхватљиво непоштовање рока за доношење одлуке.

1. Погрешно тумачење предмета захтева

Етичка комисија Филозофског факултета (у даљем тексту: Комисија) донела је Мишљење које се односи на нетачно наведен предмет мог захтева, те сматрам да има основа за преиспитивање Мишљења. Наиме, у образложењу Решења наводи се да се „захтев односи на чланак који је подносилац захтева објавила у часопису Примењена психологија (наведен је рад) и на реаговање проф. др Небојше Петровића да *нигде није наведено да је рад настао у оквиру Филозофског факултета (било као афилијација, било у фусноти)*“ (курзив, А.Ђ.). У даљем тексту образложења, Комисија се осврће на то да ли сам или нисам коректно поступила у односу на Филозофски факултет, те да ли наводи др Петровића имају или немају основ, чиме заправо реагују на његову, а не на моју притужбу („и да је проф. др Небојша Петровић *својим понашањем у вези са институционалним пореклом спорног рада прекршио* следеће чланове Кодекса...“, курзив А.Ђ.). Када указује на главни разлог разматрања пријаве, Комисија изриче као свој кључни закључак следеће: „Кључни закључак је да област која је предмет пријаве није код нас експлицитно регулисана“.

Моја притужба се није односила на понашање др Петровића у вези са институционалним пореклом рада, већ на његов *академски неприхватљиво изнесен захтев*, као особе на положају моћи у односу на мене, пред другим особама на положају моћи (председником Управног одбора Института у коме сам запослена и руководиоцем пројекта на коме сам била запослена, те уредништвом часописа) да се рад који сам објавила *повуче* због наводно нетачно наведене институције, праћен грубим непрофесионалним оптужбама на мој рачун. Да је услед овог утицаја дошло до повлачења тог рада, то би значило умањење мојих бодова, а последично и компромитовање моје могућности да добијем научно звање у наставку каријере, као и унижавање пред колегама које непосредно одлучују о мом даљем напредовању у академској каријери. Јасно је да предмет захтева

није било навођење институције у објављеном раду, које према наводима Комисије као кључног закључка код нас није експлицитно регулисано, иако би то могао бити одговор да је др Петровић своју дилему око рада желео да реши на академски професионалан начин. Напротив, предмет захтева било је неакадемско понашање др Петровића, које се огледало у неколегијалном односу, непоштовању и узнемиравању колега и остваривању утицаја у спречавању напретка у каријери млађих истраживача, које је прецизно регулисано Кодексом професионалне етике.

Подсећања ради, у свом захтеву да се мој рад повуче, др Петровић је навео низ оптужби на мој рачун, којима доводи у питање мој углед и достојанство на почетку научне каријере, а које Комисија *није ни поменула* у образложењу Мишљења, иако представљају основу за мој осећај угрожености сопственог развоја и напретка, те процену да се ради о кршењу појединих одредби Кодекса професионалне етике (чл. 9, став 2; чл. 12, став 1; чл. 13, став 3; чл. 14, ставови 1 и 2; чл. 30, став 4; чл. 34, став 4). Овде поново наводим те цитате др Петровића који се односе на мој рад, као круцијалне за разумевање мог захтева, те жалбе на Решење:

„груба повреда академске честитости“

„намеран покушај варања“

„фабриковање резултата“

„прекршај [који] завређује да се чланак повуче“

„урушавање правила академског понашања и потпуно срозавање читаве наше науке“

„озбиљни удар на поверење унутар академске заједнице и потенцијални преседан са дугорочно штетним последицама по читаву академску заједницу“

Поново истичем – ово су оцене само на основу тога што, наводно, нисам уважила Филозофски факултет као институцију у оквиру које сам радила мастер рад, иако сам навела у образложењу Захтева да сам о томе обавестила уредништво у коментарима за рецензенте.

У тексту образложења Комисија такође уважава наводе др Петровића да његова иступања на која се ја наводно позивам спадају у домен „академске критике“, те инсистирање на праву на „академску слободу“ и „критичку дискусију и полемику“, будући да у наставку закључује да „нема мандат да колегама потврђује право на критичке и полемичке дискусије“. Скрећем пажњу Наставно-научном већу на пропуст Комисије да увиди да се овде не ради о критичкој полемици и дискусији, јер се др Петровић у свом захтеву за повлачењем мог рада није осврнуо на *садржај* тог рада, већ само на навођење институције у оквиру које је рад остварен уз увредљиво карактерисање мог поступка. Оцењивање тог поступка као „намерног покушаја варања“ и друге сличне оптужбе на мој рачун, излазе из оквира академске критике, па и пристojног понашања, и спадају у домен угрожавања мог права на несметан рад и ометање мог развоја путем неформалног вршења утицаја на више инстанце одлучивања о мом раду.

Дакле, не само да је предмет мог захтева преиначен у давању Мишљења комисије, већ је то остварено тако да директно заступа позицију др Петровића у овом спору, чиме је Декан спречен да увиди угроженост моје позиције, као странке која покрене Захтев.

2. Неуважавање доказног материјала

Комисија у образложењу Мишљења није уважила укупно 9 од 12 доказа које сам приложила, како бих упутила на недобронамерност и систематичност покушаја др Петровића да спречи мој развој и напредак, не поменувши ниједан од њих. Тим доказима разоткрива се вишегодишња борба коју сам као појединка принуђена да водим против угрожавања од стране др Петровића, као и његови полно засновани мотиви да интервенише искључиво и само у моје образовање и професионално усавршавање. Тиме се увиђа и непринципијелност његове бриге за академску честитост и пристрасност у односу на моју позицију, што такође није у складу са Кодексом професионалне етике (чл. 9, став 2; чл. 12, став 1; чл. 13, став 3; чл. 14, ставови 1 и 2; чл. 30, став 4; чл. 34, став 4), односно начелима непристрасности, објективности, забране дискриминације и забране узнемиривања. Ово занемаривање контекстуализације догађаја поводом ког сам упутила Захтев пред Комисијом представља повреду члана 12., става 4 Правилника о раду етичких комисија и Одбора за професионалну етику Универзитета у Београду, будући да Мишљење није донето на основу „навода и података из захтева, предметне документације и, по потреби, додатних појашњења“, већ само на основу селективно одабраних навода и података. Пропуст да се три четвртине доказа помене, па макар и у својству одбацивања, говори у прилог преиначења предмета Захтева, јер су разматрани само они докази који се тичу притужбе коју је др Петровић упутио мени као ауторки рада, и његови накнадни наводи, а изостављени су из разматрања докази у прилог моје притужбе на његове систематске покушаје ограничавања моје аутономије, нарушавања угледа и достојанства, субјективног и пристрасног поступања, као и спречавања мог развоја. Тиме се додатно оснажује утисак да је угрожена страна др Петровић, као и Филозофски факултет који није поменут у крајњој верзији рада који је објављен, а не подносилац Захтева са одговарајућом и уредном документацијом.

3. Непоштовање рока за давање Мишљења

Комисија је са одговором на Захтев каснила укупно 6 месеци, од којих се одузимају дани колективног годишњег одмора и празника. Тиме је прекршен члан 12., става 6 Правилника о раду етичких комисија и Одбора за професионалну етику Универзитета у Београду, где се као рок одређује 120 дана за одговор. Тиме ми је ускраћено значајно време за друге облике реаговања спрам поступака др Петровића, због потенцијалног истека рока застарелости.

Молим Наставно-научно веће да размотри ову Жалбу, с обзиром да се донетим Мишљењем и Решењем, који нису засновани на свим информацијама и доказима који су достављени уз пријаву, др Петровићу имплицитно допушта да настави са својом праксом ометања мог рада, што се већ једном догодило 2016. године, када сам упутила жалбу Декану Факултета на његово понашање. Не само то, већ је његово саботирање процедуре за мој избор у звање асистента 2019. године имало негативан исход по мене као кандидаткињу, иако је био написан позитиван реферат.

Напомене:

Решење Декана примила сам поштом 12.10.2021. године.

Молим да се, док траје процес и у случају било ког исхода, сачува анонимност мог идентитета према трећим странама.

У Београду,
15.10.2021.

др Ана Ђорђевић
истраживачица-сарадница
Институт за филозофију и друштвену теорију
Универзитет у Београду

